

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Π.Ε.

« η Αθηνά »

Γράμμα προς τους γονείς, για την τηλεκπαίδευση και τις ανακρίβειες του Υπουργείου

Αγαπητοί γονείς,

Θα θέλαμε, για μια ακόμη φορά, να επικοινωνήσουμε μαζί σας για να σας πούμε αυτά που δεν λέγονται στα μεγάλα κανάλια και στα «επίσημα» sites, για εκείνες τις μικρές λεπτομέρειες που τεχνηέντως αποκρύπτονται για να μη χαλάσουν την καλοστημένη εικονική πραγματικότητα που επιχειρεί να στήσει το Υπουργείο Παιδείας. Όπως πολύ καλά γνωρίζετε, εδώ και δύο χρόνια και με αφορμή την πανδημία, το Υπουργείο επιχειρεί να εισάγει στο εκπαιδευτικό σύστημα την αμφιλεγόμενη μορφή της τηλε-«εκπαίδευσης», να μας πείσει ότι μπορεί να υπάρξει εκπαίδευση μέσω αυτής κι ότι το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα διαθέτει τη δυνατότητα αυτή.

Εδώ θα χρειαστεί να επαναλάβουμε ότι **ακόμη και η τεχνικά αρτιότερη μορφή τηλε-«εκπαίδευσης» όχι μόνο δεν αποτελεί επιλογή για τα παιδιά καμίας ηλικίας, και ιδιαιτέρως για τα παιδιά μας που φοιτούν στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, αλλά είναι αντιθέτως επικίνδυνη.** Τη θέση αυτή διατυπώσαμε από την πρώτη απόπειρα εφαρμογής της και σε αυτήν συνεπικουρούν όλοι οι μελέτες των διεθνών οργανισμών - αλλά και η κοινή μας εμπειρία την περσινή χρονιά - που διαρκώς επισημαίνουν emphaticά τις πολύπλευρες επιπτώσεις που είχε η εφαρμογή της στα παιδιά και στους εφήβους. Το Υπουργείο παρακάμπτοντας κάθε επιστημονική επισήμανση, κάθε υπόδειξη των ειδικών της παιδαγωγικής επιστήμης, επέμενε και επιμένει στην επιβολή αυτής της μορφής «εκπαίδευσης». Αλλά, ας αφήσουμε λίγο, για λόγους οικονομίας, στην άκρη την παιδαγωγική ακαταλληλότητα της τηλε-«εκπαίδευσης» για να εξετάσουμε αν είναι, τουλάχιστον, υπαρκτή αυτή η «δυνατότητα» στα σχολεία μας, όπως υποστηρίζει το Υπουργείο Παιδείας; Για αυτό ας κοιτάξουμε λίγο πιο προσεκτικά την πραγματικότητα και ας εστιάσουμε σε αυτά που είπε και αυτά που δεν είπε η Υπουργός:

Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα πραγματοποίησε ένα ψηφιακό άλμα την τελευταία διετία. Πακτωλός χρημάτων για εξοπλισμό έχει δοθεί στα σχολεία.

ΨΕΜΑΤΑ! Ούτε ο αναγκαίος για όλους εξοπλισμός υπάρχει, ούτε γρήγορο internet σε όλες τις αίθουσες. Καμία επιχορήγηση δεν δόθηκε για την αναβάθμιση του απαρχαιωμένου και ελλιπέστατου εξοπλισμού των σχολείων, εξοπλισμού που είναι απαραίτητος έξω και πέρα από την τηλε-«εκπαίδευση».

Δόθηκαν σε μαθητές και εκπαιδευτικούς τα απαραίτητα εργαλεία για την τηλε-«εκπαίδευση».

Οι εκπαιδευτικοί και οι γονείς αγόρασαν μόνοι τους τον όποιο εξοπλισμό για να στηρίξουν την προσπάθεια όχι του Υπουργείου αλλά των παιδιών. Τα 200 ευρώ voucher που δόθηκαν σε κάποιους μαθητές και η ανακοίνωση ότι θα δοθούν 200 ευρώ στους εκπαιδευτικούς δεν καλύπτουν, σε καμία περίπτωση, τις ανάγκες για εξοπλισμό. Εκτός και αν ως εξοπλισμό εννοούν ένα κινητό τηλέφωνο για να σας καλούμε να ανταλλάσσουμε τα νέα μας, όμως με ένα τηλέφωνο ούτε εκπαιδευτικός, ούτε μαθητής είναι δυνατόν να κάνουν μάθημα!

Η Πολιτεία νομοθέτησε την τηλε-«εκπαίδευση» ως ισότιμη μορφή εκπαίδευσης.

Αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα! Η τηλε-«εκπαίδευση» δια νόμου ορίστηκε ως ισότιμη με τη διαζώση εκπαίδευση αλλά δεν είναι. Το Υπουργείο τη χρησιμοποιεί για να προφασίζεται ότι τυπικά διδάσκεται η ύλη, παραβλέποντας το γεγονός ότι δεν αφομοιώνεται, αφού η παρακολούθηση του όποιου μαθήματος μέσω κινητού ΔΕΝ είναι εκπαίδευση. Να θυμίσουμε ότι πολλοί δε μαθητές δεν είχαν καν ούτε αυτή την ελάχιστη δυνατότητα σύνδεσης αλλά το Υπουργείο τους θεωρεί ως αμελητέες παράπλευρες απώλειες. Στην «ισότιμη αυτή μορφή εκπαίδευσης» δεν έχουν όλοι ισότιμη πρόσβαση!!!

Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα απέκτησε δωρεάν σύστημα τηλε-«εκπαίδευσης»

Το Υπουργείο Παιδείας υπέγραψε μια αμφιλεγόμενης νομιμότητας σύμβαση με την εταιρεία Cisco, η οποία δίνει πρόσβαση σε εκπαιδευτικούς και μαθητές σε μια πλατφόρμα επικοινωνίας! Τονίζουμε πλατφόρμα επικοινωνίας, meetings, όχι εκπαίδευσης. Η σύμβαση αυτή προέβλεπε υψηλό χρηματικό αντίτιμο (2 εκ.) και καθόλου δωρεάν δεν ήταν. Η εταιρεία Cisco με αδιαφανείς διαδικασίες πληρώθηκε αδρά από το ελληνικό Κράτος για την παροχή του προϊόντος της. Η σύμβαση αυτή ελέγχθηκε, μετά από αίτημα των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών, ως προς τους όρους της από την Αρχή Προστασίας Δεδομένων και βρέθηκε ελλιπέστατη. Το Υπουργείο Παιδείας δεν έχει ακόμη συμμορφωθεί στις συστάσεις της Αρχής και εξακολουθεί να θέτει τα προσωπικά δεδομένα όλων μας σε κίνδυνο ή/και εμπορική εκμετάλλευση, χωρίς τη συναίνεση μας.

Το ψηφιακό σχολείο είναι πραγματικότητα.

ΨΕΜΑΤΑ! Στα αποθετήρια του Υπουργείου βρίσκει κανείς τα βιβλία σε ηλεκτρονική μορφή, το παλιό Φωτόδεντρο και υλικό που έχουν σχεδιάσει και αναρτήσει οι εκπαιδευτικοί. Είναι όμως αυτό το κατάλληλο υλικό για τηλε-«εκπαίδευση»; Όχι φυσικά, για να είναι δυνατή η πραγματοποίηση ενός «μαθήματος» από απόσταση, απαιτείται η ανάπτυξη ενός ειδικά διαμορφωμένου διδακτικού υλικού, σε ένα ειδικά διαμορφωμένο περιβάλλον. Τίποτα από αυτά δεν υπάρχει! Ακόμη και αν υπήρχε αυτό θα απαιτούσε την εκπαίδευση των μαθητών στη χρήση του καθώς οι δεξιότητες που απαιτούνται για την πλοήγηση και «μάθηση» σε ένα τέτοιο περιβάλλον είναι εντελώς διαφορετικές από τον μορφωτικό προσανατολισμό του σχολείου. Οι δεξιότητες αυτές σε κάθε περίπτωση δεν είναι συμβατές με την ηλικία και είναι αδύνατον να εκτελεστούν με αυτονομία από τα παιδιά. Τα δε μαθησιακά αποτελέσματα της τηλε-«εκπαίδευσης», ακόμα και της τεχνολογικά άρτιας, είναι φτωχά ως και αμφίβολα και ο χρόνος που πρέπει να αφιερωθεί για την εξοικείωση με αυτή μάλλον χαμένος.

Η τηλε-«εκπαίδευση» μπορεί να αρχίσει οποιαδήποτε στιγμή, με το πάτημα ενός κουμπιού ή την εξαγγελία μιας Υπουργού.

ΨΕΜΑΤΑ! Το μόνο που μπορεί να γίνει την επόμενη στιγμή είναι να σας σταλεί ένα πρόγραμμα και τα links των εκπαιδευτικών. Αν το σχολείο παραμένει ανοιχτό για τους εκπαιδευτικούς, κάτι που δεν συνέβη στη διάρκεια του τελευταίου χιονιά, είναι πιθανό να συνδεθείτε μαζί τους. Τονίζουμε πιθανό διότι:

- Στα σχολεία δεν υπάρχει επαρκής αριθμός υπολογιστών για όλους τους εκπαιδευτικούς
- Η σύνδεση στο διαδίκτυο μπορεί να υποστηρίξει 2 ή 3 ταυτόχρονες συνδέσεις
- Όσοι καταφέρουν να εργαστούν είναι υποχρεωμένοι να εργαστούν στον ίδιο χώρο, αφού δεν υπάρχει σύνδεση στις τάξεις

Επιπλέον, είναι πρακτικά αδύνατον να έχουμε έτοιμο υλικό για τα μαθήματα της επομένης ανά πάσα στιγμή. Έστω και αυτό το ψευτομάθημα που είναι δυνατό να γίνει από το webex απαιτεί

έναν χρόνο προετοιμασίας. Αναρωτιέται ευλόγως κανείς πώς είναι δυνατόν η τηλε-«εκπαίδευση» να αρχίζει οποιαδήποτε στιγμή και κυρίως για οποιονδήποτε λόγο;

Οι εκπαιδευτικοί είναι υποχρεωμένοι να κάνουν τηλε-«εκπαίδευση».

Παρότι διαφωνούμε, είμαστε υποχρεωμένοι. Υποχρεωμένοι όμως να κάνουμε τηλε-«εκπαίδευση» από τον χώρο εργασίας μας μόνο και με εξοπλισμό που το Υπουργείο θα μας παρέχει. Δεν είμαστε ούτε υποχρεωμένοι ούτε και μπορούμε να μετατρέψουμε τα σπίτια μας σε σχολεία.

Γονείς και εκπαιδευτικοί μπορούν να αναζητήσουν και να λάβουν τεχνική υποστήριξη για κάθε πρόβλημα που αντιμετωπίζουν με την τηλε-«εκπαίδευση».

Ασχολίαστο!!!

Εκατομμύρια επιτυχείς ώρες τηλε-«εκπαίδευσης» πραγματοποιήθηκαν.

ΨΕΜΑΤΑ! Προβληματικές τηλεσυνδέσεις και μια «ασήμαντη» απώλεια: το 30% των μαθητών μας που δεν είχαν πρόσβαση σε αυτή. Αλλά ποιος νοιάζεται; Τι σημασία έχει αν μια μέθοδος επιτείνει την κοινωνική ανισότητα; Άλλωστε από τα υψηλότερα κυβερνητικά χείλη ακούσαμε ότι η ανισότητα είναι φυσική, οπότε σε αυτή μπορεί αβίαστα να προστεθεί και η μορφωτική ανισότητα.....*It's not a big deal!*

Αγαπητοί γονείς,

Αυτό είναι το πλαίσιο της τηλε-«εκπαίδευσης» σήμερα. Ανύπαρκτο! Και σε αυτή την ανυπαρξία το μόνο που επιχειρούν τα κανάλια και η Υπουργός είναι να φορτώσουν κάθε δυσλειτουργία, κάθε αδυναμία της κατάστασης στις πλάτες του εκπαιδευτικού, αφήνοντας στο απυρόβλητο το Κράτος που δεν έχει φροντίσει για τίποτα. Τα πάντα στην εκπαίδευση συνιστούν ατομική ευθύνη του εκπαιδευτικού. Άλλωστε αυτό το ιδεολόγημα της ατομικής ευθύνης είναι κυρίαρχο στις μέρες μας. Τα πάντα είναι ατομική ευθύνη, το Κράτος δεν μπορεί να ζαλίζεται με καθημερινές βαρετές λεπτομέρειες, πρέπει να κάνει υψηλή πολιτική, να είναι επιτελικό! Και αυτό το Κράτος, το αυτοπροσδιοριζόμενο ως επιτελικό, οδηγείται σε επιτελικές αποτυχίες. Μια από αυτές η τηλε-«εκπαίδευση».

Το κρίσιμο όμως ερώτημα είναι, γιατί χρειαζόμαστε την τηλε-«εκπαίδευση»; Γιατί το Υπουργείο επιχειρεί εμμονικά και παρά την αποτυχία του εγχειρήματος να την επιβάλλει; Γιατί, αν αυτή η μορφή είναι για το ίδιο τόσο σημαντική, δεν επενδύει ούτε ένα ευρώ για να την πραγματώσει; Θα μπορούσε κανείς να πει ότι το περσινό lockdown ήταν τόσο εκτεταμένο που τα παιδιά δεν θα μπορούσαν να μείνουν χωρίς καμία επαφή με το σχολείο. Ήταν όμως το κλείσιμο των σχολείων η μόνη λύση; Δεν ήταν δυνατό να μείνουν με άλλους όρους ανοιχτά τα σχολεία; Πλείστες προτάσεις έχουν καταθέσει οι εκπαιδευτικοί αλλά καμία δεν εισακούστηκε. Φαίνεται ότι οι εκπαιδευτικοί στα μάτια της επιτελικής Υπουργού δεν είναι ειδικοί στα ζητήματα της εκπαίδευσης.

Σήμερα, όμως που η πανδημία οδεύει στο τέλος της, ελπίζουμε, γιατί χρειάζεται η τηλε-«εκπαίδευση» (ό,τι όπως είπαμε ονομάζεται ως τέτοια); Είναι φανερό ότι η τηλε-«εκπαίδευση» χρειάζεται για να λύνει η Υπουργός το πρόβλημα των καταλήψεων και των απεργιών αργότερα, για να μην επανδρώνει σχολεία σε απομακρυσμένες περιοχές και πολλά άλλα που δεν θα μπορούσαμε τώρα να φανταστούμε. **Επίσης, και αυτό επιβεβαιώθηκε και με τον τελευταίο χιονιά, η τηλε-«εκπαίδευση» χρειάζεται για να παρουσιάζεται επικοινωνιακά και μόνο η εικόνα μιας κανονικότητας.** Όπως πέρυσι, που μόνο το Υπουργείο θεώρησε ότι τα μαθήματα έγιναν κανονικά και αυτό για να θεωρήσει την ύλη διδαχθείσα, να προχωρήσει στο νέο σύστημα πανελληνίων (ΕΒΕ) που αιφνιδιαστικά εισήγαγε και να πετσοκόψει 30.000 μαθητές από την εισαγωγή στα Πανεπιστήμια.

Εμείς, ως εκπαιδευτικοί, έχουμε βρεθεί και θα βρισκόμαστε πάντα στο πλάι των μαθητών μας και θα υποστηρίζουμε με όλη μας τη δύναμη την πορεία τους στην αυτονομία τους, μορφωτική και κοινωνική. Αυτά που χρειάζεται το σχολείο, οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές του είναι καταρχήν η ριζική ανανέωση της κτιριακής υποδομής, των βιβλίων και φυσικά η εξασφάλιση του αναγκαίου προσωπικού. **Αυτό που όλοι μας έχουμε ανάγκη δεν είναι πλατφόρμες τηλεδιασκέψεων αλλά ένα σχολείο που να μορφώνει, να αναπτύσσει την κριτική σκέψη και όχι ένα σχολείο της δεξιότητας και της κατάρτισης, που θα αποκλείει και θα περιθωριοποιεί. Τα παιδιά μας δεν κινδυνεύουν να μείνουν αμόρφωτα γιατί ένα χιόνι έκλεισε τα σχολεία. Κινδυνεύουν, αν μάθουν ότι καμία χαρά στη ζωή δεν είναι επιτρεπτή, ότι η επαφή με τη φύση, με τους ανθρώπους είναι ένας μόνιμος κίνδυνος από τον οποίο θα προστατεύονται μέσα από το ραδιοφωνικό τηλεσχολείο που ονομάζεται Webex. Τα παιδιά και οι κοινωνίες κινδυνεύουν από τους κοινωνικούς αυτοματισμούς που στρέφουν τη μια ομάδα εναντίον της άλλης και ο πραγματικός υπεύθυνος στέκεται στην άκρη και χαμογελάει κυνικά.**

Αγαπητοί γονείς,

Σας καλούμε να βρεθείτε μαζί μας, πλάι μας, στις μάχες που δίνουμε και θα δώσουμε. Όλοι/ες εμείς που δεν αγαπήσαμε τους γκρίζους τοίχους των σχολείων αλλά ονειρευτήκαμε κι αγωνιζόμαστε για τα φωτεινά χρώματα ενός σχολείου:

- ενιαίου δωδεκάχρονου,
- με δίχρονη προσχολική αγωγή,
- των όλων, των ίσων, των διαφορετικών,
- ενός σχολείου δημόσιου, δωρεάν και δημοκρατικού που θα σέβεται τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντα των μαθητών,
- που θα τους διδάσκει πώς να εξηγούν τον κόσμο και να τον αλλάζουν, που θα τους δίνει ολοκληρωμένα εφόδια. Ενός σχολείου της ολόπλευρης γνώσης που απελευθερώνει τους ανθρώπους, και τις κοινωνίες, ώστε να ζουν με αξιοπρέπεια και όχι ως σύγχρονοι δούλοι σε ένα περιβάλλον εργασιακής και κοινωνικής επισφάλειας.

Όλοι και όλες εμείς - οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι- να ενώσουμε τους αγώνες μας για τα δικαιώματά μας και να διεκδικήσουμε την εκπαίδευση που αξίζουν τα παιδιά μας. Το δημόσιο δωρεάν σχολείο βρίσκεται σήμερα στο στόχαστρο. Τα επικοινωνιακά πυροτεχνήματα της αποτελεσματικότητας, της ετοιμότητας, της τάχα μου καινοτομίας αυτό ακριβώς προσπαθούν να αποκρύψουν, ότι το σχολείο της γειτονιάς δεν θα είναι σύντομα μέρος της ζωής μας και για την απουσία του θα φταίει αυτό το ίδιο. Το κάθε σχολείο της γειτονιάς θα έχει «ατομική» ευθύνη για την επιβίωσή του. Θα προσπαθήσουν να σας πείσουν ότι η αξιολόγηση του σχολείου και των εκπαιδευτικών θα λύσει όλα τα προβλήματα, ότι η τεχνολογία θα μας ταξιδέψει σε χώρους μαγικούς που τα πάντα λύνονται δια μαγείας, ότι η κακοδαιμονία του εκπαιδευτικού συστήματος οφείλεται στον δημόσιο χαρακτήρα του. Πριν τα πιστέψετε όλα αυτά, ενημερωθείτε, ακούστε τη φωνή των μαχόμενων εκπαιδευτικών.

Μαζί, γονείς και εκπαιδευτικοί, οφείλουμε να δώσουμε τον αγώνα για μια καλύτερη παιδεία και αυτή δεν μπορεί παρά να αφορά όλα τα παιδιά χωρίς διαχωρισμούς και διακρίσεις, να είναι δημοκρατική και να οδηγεί στη χειραφέτηση των μαθητών.